

PULCHRI

Wil Korrelboom, Portret van een jonge man

OPEENS IS ZE ER WEER: WIL KORRELBOOM

Jaren geleden experimenteerde ze met levensgrote schuimplastiek objecten voor museale manifestaties in het Gemeentemuseum, illustreerde tientallen artikelen betreffende mode, gaf les in glasraferen. Toen was het afgelopen en hoorden we niets meer van haar. Totdat de Nieuwe Haagse Salon 30 juni 1984 haar poorten opende en daar een opvallend portret van een jonge man in grijze achtergrond hing. Er naast een kaartje: eervolle vermelding. Wil Korrelboom, terug van weggeweest. En hoe! Zelf het meest verbaasd. Jaren van zwoegen zijn daaraan vooraf gegaan. Schilderen wilde ze eigenlijk al van haar prille jeugd. De academie echter had andere gedachten daarover; men vond haar geen schilder, textiel vond men geschikter voor haar, mode moest het worden, desnoods illustratie.

Ze heeft er meer dan genoeg van. Heeft de moed om radicaal met alles te breken en opnieuw te beginnen. Ze wil schilderen, portretten, zo groot mogelijk. In 1980 komt de kentering. Niet dat het nu van een leien dakje gaat. Als ze om zich heen kijkt ziet ze dat de mooiste portretten reeds gemaakt zijn. Ze kijkt naar schilders van vroeger, naar collega-schilders; ze kijkt naar zichzelf, naar haar eigen leven, naar wat zij deed, naar wat er om haar heen gebeurt, naar wat ze zelf eigenlijk wil. Ze ziet mooie portretten van deftige mannen die het gemaakt hebben, van vrouwen in de bloei van hun leven, van mooie jonge meisjes en lieve kinderen, indringende zelfportretten. Dan ontdekt ze dat één aspect ontbreekt: jonge mannen. Jonge mannen die zich nauwelijks staande kunnen houden, die geen geld maar wel moeilijkheden hebben. De niet geslaagden, jongeren van deze tijd die zoekende zijn, zich gekweld voelen, een grote mate van

onzekerheid bezitten maar toch iets van het leven verwachten.

Zo ontstaat langzaam een idee van eigentijdse grote mannenportretten. Wil zoekt zelf haar modellen. Als een gezicht haar treft probeert ze met die persoon in contact te komen. Ze praat ermee, stelt hem op zijn gemak, probeert hem te doorgronden.

Op haar atelier maakt ze enkele foto's en vele zwart/wit tekeningen. 'Van die tekeningen worden dia's gemaakt waarvan de voor mij meest karakterestieke levensgroot op het linnen wordt geprojecteerd. Dan zet ik in zacht potlood wat contouren neer en begin met schilderen. Mijn model vraag ik tussentijds te komen want alles lijkt zo eenvoudig maar dat is maar schijn. Het geheel wordt soms toch heel anders en kleine details zoals oren, neus, mond, ogen en wenkbrauwen worden van het levende voorbeeld geschilderd. Trouwens ook het haar en de inplant daarvan vergt goed kijken naar het origineel'.

Enige tijd geleden maakte ze voor ze begon nog kleurtekeningen, maar nu werkt ze directer; als eenmaal de schets op het doek staat, werkt ze achter elkaar door tot diep in de nacht, soms zelfs de volgende dag. Dan ineens slaat de twijfel toe, ziet fouten. Ze voelt zich zó verbonden met haar model (ze is per slot met hun leven bezig), dat haar natuurlijke affiniteit met de mensen haar teveel wordt, ze bang is er niet meer uit te komen en instort.

'Ik wil dat de lijn het doet maar er moet toch ook iets van het karakter inzitten, van de spanningen, de verwachtingen, het wezenlijke van de mens'.

De doeken meten 1.10 m bij 1.60 m of groter. De achtergrond is in één kleur gehouden, al verschijnen er nu plotseling motieven. Haar laatste portret heeft

Wil Korrelboom

beweging, iets nieuws. Ook de onderwerpen veranderen, er komen wat ouderen, vrouwen verschijnen, en er staat nu een 'balkon in groen' op de ezel. 'Portretschilderen is een van de moeilijkste vormen van de schilderkunst, vooral als je uit de illustratieve sfeer komt zoals ik', zegt Wil. 'Het moet toch enigszins lijken op de mens die men kent, maar ook artistiek verantwoord zijn. De beschouwer moet getroffen worden, zowel door het één als het ander, anders heb ik gefaald!'

Marianne Domisse

Portret Jaap Vegter

